

„Čo je pravda?“ – pýtal sa Pilát Pána Ježiša (Ján 18:38). Čo je pravda o človeku – o tebe? O viere? O novom narodení – znovuzrození? O skutkoch? O istote a ovocí? O prechode zo smrti do života? O chráme? O cirkvi? O krste? O...?

Pán Ježiš hovorí veriacim Židom: „... Keď vy zostanete v mojom slove, v pravde ste mojimi učeníkmi a poznáte pravdu, a pravda vás vyslobodí.“ (Ján 8:31-32). Hľadáme teda pravdu v Božom slove a rozmyšľajme:

O človeku – o tebe: „A ako je uložené ľuďom raz zomrieť, a potom súd...“ (Židom 9:27). Alebo: „... my všetci sa musíme ukázať pred súdnou stolicou Kristovou“ (2. Korinským 5:10). Podľa Biblie tretia možnosť – zánik človeka po smrti – neexistuje. Aký je teda rozdiel medzi týmito dvomi možnosťami? Rozdiel je podrobne vysvetlený v evanjeliu podľa Matúša v 25. kapitole od 31. po 46. verš, ktorý znie: „A títo pôjdu do večného trápenia, ale spravodliví do večného života.“ Terajší život je jedinou príležitosťou prijať zástupnú smrť Pána Ježiša Krista a vyhnúť sa tým odsúdeniu.

O viere: Uved'me príklad: Máš pred sebou plný tanier chutného jedla. Daroval a ponúka ti ho priateľ, veríš mu, jedlo je zdravé, vyzerá chutné a je tvoje. Ak ostaneš spokojný s týmito informáciami, zomrieš od hladu. Až keď pokrm prijmeš a zješ, budeš ho mať v sebe, až potom budeš mať silu k ďalšiemu konaniu v živote. To isté platí aj pre duchovný život, ktorý na rozdiel od telesného života pokračuje aj vo večnosti. Informácie o Ježišovi a viera v jeho smrť a vzkriesenie kvôli nášmu ospravedlneniu od zlých – hriešnych skutkov sú výborné, ale to nestačí. Je dôležité živou osobnou vierou sa na vykupiteľské dielo Pána Ježiša Krista spoľahnúť, Pána Ježiša vierou prijať, aby žil v nás, riadil naše rozmýšľanie, rozhodovanie – až potom platí Rímskym 8:1 „A tak teraz už nieto nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v Kristu Ježišovi, ktorí nechodia podľa tela, ale podľa Ducha.“ Tiež Rímskym 8:10: „Ale ak je Kristus vo vás, vtedy je síce telo mŕtve pre hriech, ale duch je život pre spravodlivosť.“ „Ale všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v jeho meno“ (Ján 1:12). Bez prijatia Pána Ježiša platí Rímskym 8:9 „... Ale ak niekto nemá Ducha Kristovho, ten nie je jeho.“ Existuje aj mŕtva, márna viera, ktorá nemôže spasiť: „... Aj démoni veria a trasú sa“ (Jakub 2:19). Démoni vedeli, kto je Pán Ježiš, verili jeho identite: „... Znáť ťa, kto si, ten Svätý Boží!“ (Marek 1:24). Podobne aj Marek 3:11; Lukáš 4:34 a 41; Matúš 8:29; Skutky 19:15. Poznanie a správne vedomosti, hoci sú dobré, nestačia.

O novom narodení – znovuzrození: „... Amen, amen ti hovorím. Ak sa niekto nenarodí znova, nemôže vidieť kráľovstvo Božie“ (Ján 3:3). Prijatím Pána Ježiša vierou vo vykúpenie skrze jeho obeť na kríži starý život zomrie a narodí sa život nový: „S Kristom spolu ukrižovaný som a žijem už nie ja, ale žije vo mne Kristus...“ (Galatským 2:20). „ako priam teraz zrodené nemluvniatka žiadostiví bud'te mlieka bezo ľsti, Božieho slova, aby ste ním rástli na spasenie“ (1. Petra 2:2). „vediac to, že náš starý človek je spolu ukrižovaný, aby bolo zmarené telo hriechu...“ (Rímskym 6:6). A to pozitívne: „Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach“ (Matúš 5:16). Pozri aj 2. Korinským 4:10-11.

O skutkoch: Efezským 2:10 – sú to „dobré skutky, ktoré Boh vopred pripravil, aby sme v nich chodili.“ Bez týchto nových skutkov a nového života je naša „viera“ iba teóriou. Spasenie je zdarma – a to prijatím milosti, a nie za naše dobré skutky: „Lebo milosťou ste spasení skrze vieru, a to zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil“ (Efezským 2:8-9). Nové skutky sú prejavom nového života s Pánom Ježišom – žijúcim v nás – a bez nich je naša viera mŕtva: „Tak aj viera, ak nemá skutkov, je mŕtva sama v sebe“ (Jakub 2:17 a 26). Pozri ešte raz Matúš 5:16.

O istote, ovocí a láske: Mám tento „nový život“, alebo nemám? Ako to poznám? Príklad: Trojročné dieťaťko nám ešte neporýľuje záhradu, ani neumyje auto či riad. Ale ak povie: „Mamička, ja ťa veľmi ľúbim! A ty si môj zlatý tatík!“, tak sú rodičia vo vytržení a majú slzy v očiach. Tak to funguje aj v duchovnom živote: „... lebo láska Božia je vyliala v našich srdciach skrze Svätého Ducha, ktorý nám je daný“ (Rímskym 5:5). Najprv zahoríme láskou k Pánovi Ježišovi, k nebeskému Otcovi, a až potom nasledujú aj skutky lásky k našim blíznym. „Po tom poznajú všetci, že ste moji učeníci, keď budete mať lásku medzi sebou“ (Ján 13:35). „A tak ich teda po ich ovocí poznáte“ (Matúš 7:20). „Ale ovocím Ducha je: láska, radosť, pokoj...“ (Galatským 5:22). Zisti pri sebe, či máš túto lásku, a ak áno, potom si dobré skutky a dary ani neuvedomuješ. „... Pane, kedy sme ťa videli hladného a nakrmili sme ťa, alebo smädného a napojili sme ťa?...“ (Matúš 25:34-40). Kto však robí skutky, či dokonca divy v mene Pána Ježiša a robí to bez Božej lásky v srdci, skončí veľmi zle. Hovorí o tom Matúš 7:21-23 a 1. Korinským 13:1-3. Zvlášť je, ako Pán Ježiš schladil nadšenie učeníkov z víťazstva nad démonmi: „Avšak tomu sa neradujte, že sa vám poddávajú duchovia, ale radšej sa radujte, že sú vaše mená napísané v nebesiach“ (Lukáš 10:20).

O čase prechodu zo smrti do života: Kto tento nový život má, tak už v tomto živote prešiel zo smrti do života a nepríde na súd Boží na odsúdenie, len sa ukáže pred súdnou stolicou Kristovou. „Amen, amen vám hovorím, že ten, kto čuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepríde na súd, ale prešiel zo smrti do života“ (Ján 5:24). Pozri aj Kolosenským 1:13 a 1. Jána 5:13. A hoci ešte žiješ na svete, už nie si zo sveta: „... oni sú na svete“ (Ján 17:11), ale „nie sú zo sveta, tak ako ja nie som zo sveta“ (Ján 17:14 a 16; Ján 15:19). Títo ľudia sú už vlastne „mimozemšťania“ (nie sú z tohto sveta, aj keď ešte sú/žijú v tomto svete – Ján 15:19, Ján 17:16) – s úlohou šírenia Kráľovstva nebeského na zemi (Matúš 6:33), ako to

povedal Pán Ježiš Pilátovi: „Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta“ (Ján 18:36) a „naše občianstvo je v nebesiach“ (Filipským 3:20).

O chráme: Kto vierou prijal Pána Ježiša do svojho života, stal sa príbytkom – chrámom Božím, kde býva Boh. „Alebo či neviete, že vaše telo je chrámom Svätého Ducha, ktorý je vo vás...? (1. Korinským 6:19 a 15). „... ste chrámom Božím, ...chrám Boží je svätý, ktorým ste vy“ (1. Korinským 3:16-17 aj 2. Korinským 6:16). „(Pán) nebies a zeme nebýva v chrámoch, učených rukou“ (Skutky 17:24). Pán Ježiš sa nenechal ukrižovať za nejakú budovu, on chce prebývať v tebe, lebo ťa kúpil za vysokú cenu (1. Korinským 6:20 a 7:23). „Ale Najvyšší nebýva v chrámoch, učených rukou“ (Skutky 7:48). Je zaujímavé, že jediné miesto, kde Boh nebýva, je budova chrámu vybudovaná rukou... Býva v tebe?!

O cirkvi: Zhromaždenie – spoločenstvo ľudí vyznávajúcich, že Ježiš je Kristus – Syn živého Boha (Matúš 16:16) – založil sám Pán Ježiš. Je to skupina (množina) znovuzrodených ospravedlnených veriacich, ktorí majú Ducha Kristovho (Rímskym 8:9). Cirkev je pripodobnená aj stavbe, chrámu, kde sú veriaci jej živými kameňmi (1. Petra 2:5), Pán Ježiš je uholný kameň (Efezským 2:20) a základom tejto stavby sú apoštoli a proroci Ježiša Krista (Efezským 2:20, 3:5). Je to Ježišova cirkev. Apoštol Peter bol poverený jedinečnou úlohou pri kladení tohto základu: „... ty si Peter, a na tej skale zbudujem svoju cirkev a nepremôžu jej ani brány ríše smrti“ (Matúš 16:18), „a dám ti kľúče nebeského kráľovstva“ (Matúš 16:19)¹. Je to Ježišova a Božia cirkev (1. Timoteovi 3:15 a Skutky 20:28). Cirkev je prirovnaná aj k telu, kde hlavou je Pán Ježiš a veriaci sú údmi jedného tela (Efezským 5:23; 1:22; Kolosenským 1:18 a 1. Korinským 12:27). Cirkev Pána Ježiša je okrem živej stavby aj živým organizmom – telom – a my sme pospájaní ako údy v jednom tele. „A vy ste telom Kristovým a údmi po čiastke“ (1. Korinským 12:27). V Biblickom slovníku vydanom v edícii Kalich v roku 1987 sa na str. 35 píše, že slovné spojenia „moja cirkev“ alebo „naša cirkev“ nedávajú zmysel. Ak je na svete len jediná, pravá cirkev Pána Ježiša, tak príslušnosť k niektorej denominácii nám nezaručuje účasť na večnom živote v Božom kráľovstve, ale len istota spojenia môjho života so životom Pána Ježiša – pozri 1. Jána 3:14.

O krste: Ján Krstiteľ, keď ako Boží posol a služobník pripravoval cestu spásy a Spasiteľovi, kázal krst pokánia. Viedol ľudí k tomu, že najprv je potrebné kajať sa, a následne veriť v Spasiteľa. Oznamoval, že sám krstí len vodou krstom na pokánie, ale že za ním prichádza ten, ktorý bude krstiť Svätým Duchom (Marek 1:8; Ján 1:33, Skutky 1:5). Toto zasľúbenie Ducha (Radcu a Tešiteľa) sa historicky vyplnilo na Letnici, keď bol vyliaty Duch (Skutky 2:33). Dnes každý, kto živou osobnou (spasiteľnou) vierou uverí v evanjelium milosti ukrižovaného a vzkrieseného Krista dostáva Svätého Ducha na trvalé prebývanie (Rímskym 8:9; Galatským 3:2, 3:5), je v Svätom Duchu pokrstený (Skutky 1:5, 2:4, 2:16), je Svätým Duchom zapečatený ku dňu vykúpenia (Efezsským 4:30) a stáva sa súčasťou tela Kristovho – Cirkvi: „Lebo i v jednom Duchu my všetci sme pokrstení v jedno telo, buď Židia buď Gréci buď sluhovia buď slobodní, a všetci sme napojení v jedného Ducha“ (1. Korinským 12:13).

Ak vyznáš, že Pán Ježiš je Kristus, Syn živého Boha a veríš tomu z celého srdca, máš to potvrdiť verejným vyznaním, a to krstom vo vode. Tak, ako to urobil eunuch, keď potvrdil svoju vieru až po vyznaní ústami. Zapísané to je v Skutkoch 8:36-37. Pri krste vodou človeka ponoria pod vodu – symbolizuje to smrť a pochovanie starého života a vynorenie k novému životu. Prečítaj si, prosím, Rímskym 6:1-11. „Tak aj vy súdte o sebe, že ste mŕtvi hriechu a živí Bohu v Kristovi Ježišovi“ (Rímskym 6:11). Krst vodou nasledoval vždy po počúvaní a prijatí Božieho slova vierou, po pokání, keď sa takýto človek duchovne narodil. Až potom to smel vyznať verejným krstom vo vode, a to hneď v ten deň. Preto krst vodou nie je duchovné znovuzrodenie, ale verejné svedectvo o vnútornej zmene (Skutky 2:38; 2:41; 8:12.36-38; 18:8; 19:3-5; Marek 16:16).

Záver: Chrám Boží a Cirkev Božia nie sú budovy a inštitúcie, ale ľudia, ktorí sú vedení Svätým Duchom, prinášajú ovocie Ducha v živote, zhromažďujú sa k chválení Nebeského Otca a tešia sa na stretnutie s ním. „Lebo všetci, ktorí sú vedení Božím Duchom, tí sú synmi Božími“ (Rímskym 8:14). Rozumieš už Kolosenským 2:6?:

„A tak teda, ako ste prijali Krista Ježiša Pána, tak v ňom chodte (v ňom žite).“

Poznámka redakcie:

1 Pozri napr. publikáciu: Kľúče nebeského kráľovstva, vyd. MSEJK, Bratislava, 2004 alebo jej plné znenie na adrese:

<http://drahoslav.solas.sk/publikacie/publikacie/kluce-nebeskeho-kralovstva>